

Iedere dag een cadeautje

Een droom is uitgekomen voor Erica Terpstra. Tegen alle verwachting in werd ze eind vorig jaar voorzitter van de sportkoepel NOC*NSF. Zelf veertig jaar geleden twee plakken gegrepen in Tokio, kan ze nu 's lands topsporters opstuwten in de race om de hoogste eer in Athene. Maar het lot van de op een kluitje voetballende guppen in Middelburg gaat haar net zo aan het hart – en misschien wel meer.

 MARTIJN DELAERE

“Mijn navigatiesysteem stuurt me alle kanten op, behalve de goede. Maar blijf waar je bent, want ik ben er zo,” lacht en buldert het door de mobiele telefoon. Erica Terpstra klinkt opgewekt terwijl de gemeente Amsterdam er toch echt alles aan doet om haar te beletten het Krasnapolsky Hotel te bereiken. Erica krijgen ze niet klein en haar humeur al helemaal niet. Ze mag straks als voorzitter van het NOC*NSF op een voetbalveldje op de Dam de Nederlandse Sportweek openen, en Erica Terpstra

zou niet weten wat ze liever zou doen dan op deze dag op 's lands beroemdste plein alle sporters van het land een hart onder de riem te steken.

Ze heeft Kras bereikt, onderweg staande gehouden door een rasechte Amsterdammer: “Hé Terpstra, hoe gaat het?” Hollen, vliegen, jagen. Ze weet niet beter. “Ik vond het zo vanzelfsprekend, maar de laatste tijd zegt iedereen dat tegen me. Ik ben gaan denken, maar ik weet niet waar die energie vandaan komt. Misschien is het de reserve die ik

heb opgebouwd toen ik sportte. Of is het een goede balans in het leven? Zo ben ik gebakken en ik ben er heel erg dankbaar voor.”

Nu kan de grootste sportorganisatie van ons land in de aanloop naar de Olympische Spelen in Athene wel zo'n wervelwind gebruiken. Van alles moet er nog gebeuren, hier, en helemaal in het verre Griekenland. Graag had ze ervoor gezorgd dat de Grieken toch een dak op het Olympische zwembad zetten, maar dat kreeg ze niet voor elkaar. Ze maakt

zich niet zoveel zorgen over de accommodaties voor de atleten in Athene, hoewel ze te laat klaar zijn om nog kinderziektes er uit te halen. Over het lot van de honderdduizenden bezoekers zit ze wel in. Die kunnen het wel op hun buik schrijven als ze ergens op tijd willen zijn. Rails voor het tramsysteem liggen er nog niet en er moeten nog twee bruggen worden gebouwd.

Het Tweede Kamerlid voor de VVD Erica Terpstra (60) werd op 21 oktober van het vorige jaar tegen alle verwachting in met 126 tegen 109 stemmen tot voorzitter gekozen van Nederlands belangrijkste sportorganisatie NOC*NSF. Bijna net zo lang als freule Wittewaal van Stoetwegen zat ze in de Kamer en is staatssecretaris voor Sport en Welzijn geweest. En dan deze bekroning voor de politica zonder vijanden. Formeel drie dagen in de week en pro deo, maar natuurlijk zeven dagen in de week in de weer en nog steeds pro deo. Liefdewerk oud papier, zou de gewone man zeggen. “Net zoals die andere 1,1 miljoen vrijwilligers die mensen voor nop helpen aan sport te doen. Dat is een kostbare omgeving en dan zou het wel heel raar zijn als ik hier een geweldig salaris zou verdienen.”

Ze is een toegankelijke voorzitter die niet alleen naar de topevenementen gaat, maar ook de amateurs en de guppen op een bezoekje vergast. “Dat vind ik zo leuk. Daarvoor is sport bedoeld. Juist zij verdienen de waardering van het bestuur van het NOC*NSF. Als sporter realiseer je je niet dat je kunt sporten, omdat heel veel mensen hun vrije tijd voor jou opofferen. Ik trainde bij mevrouw Waagenaar en die wist echt niets van zwemmen, maar zij was getrouwd met de badmeester en wilde wel iedere dag naar het zwembad komen. Dan overlegden we. Ik heb dat mens op handen gedragen, fantastisch. Of Fritsje Smol, een oud waterpolo international, die vond dat ik moest gaan trainen voor de Olympische Spelen en bereid was om twee keer in de week met mij over het strand te hollen.” Erica Terpstra is terug op het ‘oude sportnest,’ waar ze wat kan terugdoen voor de vrijwilligers die voor haar klaarstonden en het mogelijk maakten dat ze meervoudig Nederlands, Europees en wereldkampioen zwemmen werd en Nederland mocht vertegenwoordigen bij de Spelen van 1960 in Rome en 1964 in Tokio.

“Het leven is goed geweest voor mij. Ik ben aan de goede kant van de lijn te-

rechtgekomen. Ik heb als Kamerlid en staatssecretaris genoeg mensen ontmoet die echt pure pech hebben gehad. Die ook snakken naar een knipoog en een arm om hun schouder. Als je zo’n zondagskind bent als ik mag je best wat terug doen. Een opgave is het niet hoor, want het voorzitterschap is voor mij iedere dag weer een cadeautje. Zoiets kun je natuurlijk niet plannen, maar toen het langskwam had ik zoiets van: dit is een kans die je nooit meer krijgt. Toen ik er aan begon, realiseerde ik mij wel dat de kans dat ik het zou worden heel klein was. Echt waar. Maar je moet ook het risico durven nemen om te verliezen.” Ze won.

■ CIRKEL GESLOTEN

En nu is de cirkel gesloten. Vanuit de sport de politiek in, en vanuit de politiek weer terug naar de sport. Terpstra: “Ik doe dingen die heel dicht bij mijn emoties en bij mijn deskundigheid liggen. Alles wat ik heb geleerd, kan ik nu gebruiken. Ik heb zoveel contacten, zo’n gigantisch netwerk. Een deel van wat ik doe is onderhandelen, is mensen overtuigen en bruggen bouwen. Sport is ook emotie en mensen kunnen dan recht te-

genover elkaar staan. Dan komt het goed uit dat je zoals ik, op een prettige manier met mensen kunt omgaan. Alles wat ik doe, gaat mij om die reden ook gemakkelijk af. En daarbij komt dat ik één van de mensen ben die weinig slaap nodig heeft.” Ze brult van de lach. Dat haar twee kleindochters niet altijd langs kunnen komen in Scheveningen omdat oma weer eens op pad is voor de sportbond, vind ze wel jammer, maar als ze haar kleindochters dan ziet is het ook écht feest. “Dikke pret, ja. Ik ben een zogenaamde verwenoma. Bij mij mogen ze alles, echt alles. Ik woon in een klein appartement, een soort van cocon aan zee. Toen ze nog heel klein waren stond in de achterkamer wel een immense ballenbak. Zolang die ballenbak daar stond, kon ik niet meer dan twee vrienden tegelijk te eten hebben.”

En vrienden heeft Erica Terpstra. Bossen. Gewone alledaagse mensen hebben ook iets met haar. Bij haar afscheid van de Tweede Kamer meldde voorzitter Weisglas niet voor niets dat Terpstra bij alle verkiezingen waaraan zij deelnam in totaal 733.871 voorkeurstemmen had behaald.

“Genoeg om vijfenveertig keer op eigen kracht een Kamerzetel te veroveren,” aldus Weisglas. Ze kreeg een staande ovatie. “Dat is leuk, hé”, zegt Erica Terpstra ontwapenend. “Echt niet alleen mijn eigen generatie. Het is vanzelfsprekend dat mensen in een verzorgingstehuis waar ik op bezoek kwam tegen mij zeiden: “Ik ken u nog van het zwemmen”, maar ook jongeren herkennen me en maken een praatje. Op de grote weg toeteren automobilisten en steken hun duim op. Ik ontmoet geen agressie. Het is echt heel mooi.”

Erica Terpstra heeft het er niet over, maar om een indruk te geven van haar karakter, vertelt verslaggever Luuk Kortekaas bij de Haagse Courant, dat hij in een verzorgingstehuis een verhaal aan het maken was met een stervende

vrouw en dat die vrouw bezoek kreeg van staatssecretaris Terpstra. “Op een gegeven moment zette ze ons de kamer uit en bleef ze een half uur met de stervende praten”, aldus Luuk. En Luuk is echt niet dol op politici.

■ LIESBETH LIST

De voorzitter van het NOC*NSF haalt een papiertje tevoorschijn. Ze heeft er wat op geschreven voor het interview. Een liedje van haar grote idool Liesbeth List, ‘Heb het leven lief.’ ‘Leef als een kind van de wind en van de liefde. En herken de open blik in de ogen van een vreemde. Dans met de maan, sla je armen om de sterren. Ga je dromen achterna op de maat van de seizoenen. Heb het leven lief en verberg je niet.’

Ze stopt het papiertje weg. “Dit is zo mooi en precies zoals ik het voel. Heb het leven lief. Ontdek ook de onbegrijpen blik van een ander. Je vroeg net of ik wel eens agressie ontmoet. Dat is niet zo. Maar dat komt ook, omdat ik zelf geen agressie voel. Mij is met de paplepel respect voor anderen ingegoten, ongeacht de maatschappelijke status of wat dan ook. Als sporter kijk je toch niet naar maatschappelijke vernissen? Ik ben natuurlijk ook kwetsbaar en als je je open opstelt, loop je ook deuken op. Het is niet allemaal lang leve de lol, natuurlijk niet, maar als je mensen vriendelijk benadert dan word jij door die mensen ook zo benaderd. Dat was een wijze les van mijn vader, die veel te vroeg gestorven is. Wij waren niet kerkelijk maar ik had wel een katholiek vriendinnetje waarmee ik naar de kerk ging. Prachtig vond ik die ceremonies. Ik was een blij kind en vroeg aan mijn vader: “Wie moet nou ik bedanken voor mijn blijheid? Mijn vriendinnetje dankt God, maar wij hebben geen God, wat moet ik dan?” Toen zei hij, ik was een jaar of acht: “Dan moet je proberen die blijheid nog diezelfde dag door te geven aan een ander.”

Erica Terpstra

Erica Terpstra was namens de VVD geruime tijd actief in de Nederlandse politiek. Daarnaast is ze meervoudig Nederlands, Europees en Wereldkampioen zwemmen.

Haar interesse in sport bleef na haar zwemcarrière en in 1994 werd ze benoemd tot Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. In 2003 verruilde Erica Terpstra de politiek voor de rol als voorzitter van het NOC*NSF. Een taak die ze met veel plezier vervult.

Erica Terpstra geeft lezingen over diverse onderwerpen en is daarnaast een uitstekend dagvoorzitter.

ericaterpstra@speakersacademy.nl

‘Ik maak me zorgen over het lot van de honderdduizenden bezoekers in Athene. Die kunnen het wel op hun buik schrijven als ze ergens op tijd willen zijn.’

